

ROMANCI KLASIKA
Knygų pasaulis

ROMANCI KLASIKOS SERIJA
ROMANCI 2014 metų gruodžio mėnesio

CATHERINE TINLEY

*Lemta būti
kartu*

Knyguto.lt

Catherine Tinley

LEMTA BŪTI KARTU

Romanas

Versta iš: Catherine Tinley, The Captain's Disgraced Lady, 2017

© Catherine Tinley, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1110-3

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2026

- Eime, mama, štai čia.

Džulijana nekreipė dėmesio į lietu, jūreivius, uosto darbininkus ir keleivius ir tvirtu žingsniu žengė ant prieplaukos liepto. Vilkėjo madingą, figūrą puikiai paryškinančią kelionių suknelę, pasiūtą iš tamsiai žalios merinosų vilnos, ant galvos buvo užsidėjusi safario stiliaus skrybėlaitę su plunksna.

- Ei, tu! - balsas skambėjo stipriai, aiškiai ir užtikrintai.

- Taip, panele? - nors lijo lietus, prieplaukos darbininkas pagarbiai nusiėmė kepurę.

- Mums reikia karietos, geros karietos. Šįvakar ji nuveš mus į Ašfordą, vėliau į Sario grafystę.

- Taip, panele. Tuojau pat, panele.

- Kol nešikas pristatys mūsų lagaminus, norėtume palaukti kur nors po stogu.

- Aa, taip, panele. Tik neikite į „Gulbę“, ta vieta ne tokioms damoms kaip jūs. Geriau įsikurkite „Karaliaus galvoje“, - kalbėdamas darbininkas rankos mostu parodė į pastarąją

žeiگا, nenorėdama atvaizduoti siaubo, apėmusio pagalvojus apie dvi švelnias damas, dienos šviesoje traukiančias į „Gulbę“. Džulijana stengėsi nesišypsoti.

- Ačiū, - jos balsas sušvelnėjo. - Matai, mama? Argi nesakiau, kad viskas bus gerai?

Motina neatrodė tokia tikra. Išsigandusi apsižvalgė aplink, rankose stipriai suspaudusi laikė rankinę, buvo įsitikinusi, kad bet kurią akimirką ji gali būti iš jos pavogta. Džulijana ty liai atsidado. Mamos nerimas buvo stipresnis, nei ji tikėjosi. Turėjo kuo greičiau nusivesti kur nors prisėsti ir patikinti, kad joms viskas bus gerai. Nekreipdama dėmesio į kas minutę stiprėjantį pavasarinį lietu, Džulijana ryžtingai nuėjo užėigos link. Mama nusekė iš paskos.

„Karaliaus galva“ buvo mačiusi ir geresnių dienų. Iškaba virš durų išblukusi, kaip ir ant alinės grindų paklotas vilnonis kilimas. Medinės sienų apkalos ir niūrūs paveikslai priminė prabėgusias dienas, bet akmeninės grindys buvo švarios, o žalvariniai čiaupai spindėjo.

Žvilgsniu įvertinęs jėjusias damas, šeimininkas nuskubėjo pasisveikinti. Pakvietė vidun ir iš pagrindinės alinės patalpos palydėjo į jaukią svetainę. Pasiteiravo, ar damos norės atsigai-vinti arbata, pyragaičiais, o gal reikia židinyje

įkurti ugnį. Kaip įprasta, Džulijana reikalavimus išsakė mandagiai, bet griežtai. Svetainės norėtų naudotis vienos. Arbata geriau jau būtų labai karšta, kartu turėtų būti atneštas papildomas arbatinis karšto vandens.

Mama, neslėpdama palengvėjimo, atsisėdo ant artimiausios kėdės.

- Ak, mama! - nieko nelaukusi Džulijana užsipoilė motiną. - Atrodai išblyškusi lyg pati mirtis. Negi tikrai buvo būtina plaukti su manimi per didžiausią jūrą, nors net nenorėjai? Juk žinai, kad aplankyti Šarlotę galėjau ir lydimą tarnaitės. Tau visai nereikėjo vykti kartu! Štai, leisk paduoti tau pagalvėlę. Netrukus atneš arbatą, - mergina valdingai pažvelgė į užėigos savininką, kuris iš karto išskubėjo atnešti karščiausios arbatos, kokią tik sugebėjo paruošti. Gerai! Dabar galės praleisti ateinančią valandą ar daugiau, stengdamasi pasirūpinti patogiu mamos poilsiu, guosdama ir stebėdama, kad ji pakankamai atsipalaiduotų ir sukauptų jėgas likusiai kelionės daliai.

Džulijana tiksliai žinojo, ko reikia mamai, darė tai jau daugybę kartų. Nuošalumo - svetainės uždarytomis durimis, slepiančios nuo pašalinių akių, karštos arbatos ir paguodos žodžių. Mama palaukė, kol išeidamas šeiminin-

kas uždarys duris, tada virpančiu balsu tarė:

- Aš neprieštarauju, Džulijana. Na, nenoriu pasakyti, kad... Nenoriu tvirtinti, kad *troškau* čia keliauti, bet negalėjau išleisti tavęs vienos plaukti per jūras. Juk anksčiau tau niekada neteko lankytis Anglijoje!

Dukra atsiduso prisiminusi ilgas varginančias derybų valandas. Mama ir norėjo, ir nenorėjo ją lydėti. Džulijana nieko nesakė, nenorėdama nutempti sprendimo. Prireikė kelių mėnesių, kol motina pagaliau apsisprendė.

- Jau anksčiau sakiau, kad pati galiu savimi pasirūpinti, mama. Juk daugybę kartų viena, lydima tik kambarinės, keliavau iš Briuselio į mokyklą Vienoje!

- Tai ne tas pats.

- Kodėl ne tas pats? Aš... tiek to, nebesivėlikime į tą pačią diskusiją dar kartą. Tu čia ir esi išsvargusi, turėčiau pasirūpinti, kad pailsėtum. Ar norėtum prigulti?

- Prisipažinsiu, vis dar jaučiuosi taip, lyg po kojomis siūbuotų žemė, kaip ir tame siaubingame laive! Turiu pareikšti, kad buvau įsitikinusi, jog visi jūroje gausime galą. Jūra tokia audringa! Norėčiau šiek tiek čia pasėdėti, kol tęsime kelionę.

Džulijana abejojama pažvelgė į motiną. Plaukimas buvo lengvoji dalis, o jūra rami. Lie-tus pradėjo lyti tik pasiekus Doverį. Mama visą laiką praleido kajutėje. Iš tikrųjų jos nepykino, bet ji visą laiką stengėsi pabrėžti, kaip jai ne-patinka jūra ir viskas, kas su ja susiję. Džulija-na, kita vertus, džiaugdamosi pirmąja kelione laivu, vaikščiojo deniu, kvėpavo jūros oru ir stengėsi įsiminti kiekvieną potyrį.

Galbūt dėl to jos niekada negrįžo namo į Angliją. Nors Džulijana buvo pratusi prie ner-vingos mamos, panašu, jog kelionė jūra ją ypač išsekino. Mama retai kada palikdavo na-mus Briuselyje, bet prieš kelerius metus, ly-dima ištikimos tarnaitės Sandrinos, leidosi į ilgą kelionę aplankyti dukros Vienoje. Keista galvoti, kad mama užaugo čia, Anglijoje, o Džulijana niekada nesilankė jos gimtinėje.

Iki šiol. Brangi Džulijanos draugė Šarlotė, ge-riausia draugė nuo mokyklos laikų, persikėlė gyventi į Angliją ir ištekėjo. Džulijana jos ne-matė daugiau nei metus.

Geriausias sprendimas – arbata, pagalvojo mergina. Mama šiek tiek pailsės vienuoje, tada jiedvi gatės tęsti kelionę.

*

Džiaugdamosis, kad gali pasislėpti nuo lie-
taus, trisdešimtojo pėstininkų pulko numylėti-
nis kapitonas Haris Fantonas įžengė į „Kara-
liaus galvos“ užėigą. Jūrą perplaukė gana
lengvai, bet jautėsi nusivylęs, kad turėjo grįžti
į Angliją, kai jo bendražygiai ruošėsi vėl pulti
Napoleoną. Pulko draugas Evansas užsispyrė
vykti kartu. Haris retai kada buvo matomas be
šypsenos veide ar liūdnei nusiteikęs, bet šian-
dien įprastai gera nuotaika buvo dingusi. Vy-
ras nekantriai pabarbeno pirštais į baro stal-
viršį.

- Šeimininke!

„Karaliaus galvoje“ Haris lankėsi ne pirmą
kartą, tad šeimininkas jį ir jo bendražygius
kaipmat atpažindavo.

Nekreipdamas dėmesio į perdėtai malonų
pasisveikinimą, Haris trumpai paaiškino, kad
nori kambario nakčiai ir pasinaudoti svetaine.
Gniauždamas rankomis prijuostės kampa šei-
mininkas paaiškino, kad svetainė laikinai už-
imta. Dvi damos, motina ir dukra, ką tik at-
plaukė čia iš Kalė uosto ir paprašė valandą
pasinaudoti svetaine, kol lauks iš laivo atga-
benamų lagaminų.

- Nesąmonė! - tarė Haris. - Juk ir anksčiau su
kitais keleiviais esame dalijęsi svetaine! Turė-

lume pasikalbėti su damomis ir viską išspręsti. Eime, Evansai... – į šoną stuktelėjo alkūne apkūniam draugui smėlio spalvos plaukais. – Sek paskui mane!

Puikiai žinodamas kelią, Haris nulydėjo draugą tiesiai prie svetainės durų. Šeimininkas, vis dar nervingai gniauždamas rankomis prijuostę, liko stovėti koridoriaus gale. Nekreipdamas dėmesio į susijaudinusį vyrą, Haris pasibeldė į duris. Staiga, pasijutęs nejaukiai, draugas pa-bandė atsitraukti.

– Nereikia, Hari, netrukdykime damoms. Galėtume likti alinėje. Juk alus toks pat ir ten, ir čia.

– Nesąmonė, Evansai! – Haris visai neatrodė sunerimęs. – Man patinka svetainės patogumai ir ugnis židinyje. Susitvarkysiu, patikėk mani-mi.

Išgirdęs leidimą įeiti, Haris atidarė duris. Su-stojo, norėdamas apžvelgti kambarį. Ant kėdės priešais židinį sėdėjo vidutinio amžiaus dama išblyškusiais skruostais ir šviesiais plaukais. Veide švietė švelniai mėlynos akys. Šalia sto-vėjo jauna moteris, kuri...

Dieve!

Stulbinamai graži. Vidutinio ūgio, bet atrodė

ukštesnė, tai kažkaip susiję su aplink ją susitelkusia energija. Tokia tamsi, kaip kad jos motina šviesi. Blizgančios tamsios garbanos, tvirtas smakras ir išraiškingos šokolado spalvos akys, įrėmintos tamsių tankių blakstienų. Haris negalėjo atitraukti akių nuo pasitikinčios stovėsenos, balto kakto ir elegantiškos figūros. Vizija!

Kapitono veidą nušvietė šypsena, kurią atpažintų bet kuris draugas. Jie ją vadino *akinamąja* dėl jos įtakos jaunoms damoms.

- Damos! - Haris elegantiškai nusilenkė. - Leiskite prisistatyti! Esu...

- Jūs suklydote. Pataikėte ne į tą kambarį.

- Atsiprašau? - Haris sumirksėjo.

- Sakiau, kad... - jaunoji dama kalbėjo lėtai, tarsi Hariui būtų sunku suprasti jos žodžius, - ... pataikėte ne į tą kambarį. Neturėtumėte čia būti. Kambarys užimtas.

Už nugaros stovintis Evansas trumpai nusijuokė, bet iš karto nuslopino juoką. Haris įsitempė. Nesileis kvailinamas savo leitenanto akivaizdoje!

- Šis kambarys, - Haris ir toliau kalbėjo ramiu balso tonu, - viešas. Tai nėra asmeninė svetainė. Todėl, - vyras žengė į priekį, - mes

prie jūsu prisijungsimė.

- Turite suprasti, - iškošė mergina pro sukąstus dantis, - kad negaliu jėga jūsų iš čia išstumti. Todėl jei tikrai esate džentelmenas, leisite man ir mano mamai vienoms pasinaudoti kambariu.

- Įdomi situacija. Jūs nežinote, ar esu džentelmenas, ar ne, nes net neleidote prisistatyti. Esu...

- Neturiu jokio noro žinoti, kas toks esate! Tik noriu, kad tučtuojau paliktumėte mus vienas, - mergina įniršusi treptelėjo koja.

Motina atrodė vis labiau besijaudinanti ir pasinaudojo proga įsiterpti į pokalbį.

- Brangioji Džulijana, ponai nenori nieko nuskriausti. Jie, kaip ir mes, atėjo čia pasislėpti nuo lietaus ir tikriausiai taip pat nori sušilti prie ugnies.

Motinos žodžiai privertė Džulijaną nurausti. Nors mama kalbėjo švelniai, tačiau nedvejojama viešai išpeikė dukrą. Hariui beveik pagailo jaunosios damos. Beveik.

Mergina, kita vertus, neatrodė nugalėta.

- Puiku, galite likti. Mes pasitrauksime į alinę, - Džulijana išdidžiai žengė vyrų link. - Mama, turėtume šiems vyrams užleisti svetai-

ją. - Akivaizdu, kad dukra tikėjosi, jog motina ją paseks.

- O, ne! Mieloji, prašau! - Džulijanos mama maldaujamai pažvelgė į tarpduryje stovinčius kareivius.

Haris suprato, kad privalo pasiduoti.

- Jums nereikia palikti svetainės, - vyras kalbėjo šaltai. - Mes grįšime į alinę. - Haris mandagiai nusilenkė vyresniajai damai. - Daugiau jūsų nebevalginsime, ponia.

Haris pasisuko į Džulijaną.

- Panele, - neslėpdamas paniekos, kapitonas nežymiai nusilenkė.

Mergina vos linktelėjo galva, pamėgdžiodama jo paties atšiaurumą, tačiau akyse degė ugnis.

Už nugaros tyliai besimuistydamas Evansas taip pat nusilenkė damoms ir nusekė paskui draugą iš kambario. Išeidami vyrai uždarė duris.

- Nagi! - Džulijana staiga ėmė žingsniuoti pirmyn atgal po svetainę. - Koks nepakenčiamas vyriškis!

- Džulijana...

- Koks storžievis! Koks arogantiškas! Galvojo galėsiantis čia nekviestas įvirsti ir...

- Jieđu pasibeldė, mano mieloji. Tu pati pakvieteji juos vidun.

- Ne, bet... Na, taip, pakviečiau, bet tik todėl, kad pasibeldė. Neprašiau jų *pasilikti!*

- Nepadoru atkreipti į save dėmesį.

- Ak, nereikia, mama! Ką turėjau daryti? Leisti jiems man įsakinėti? Niekada!

- Galėjome pasidalyti su jais kambariu.

- Mama, juk pati žinai, kad kambaryje esant nepažįstamiems žmonėms tinkamai nepailsėtum.

- Bet neturėjai pasirodyti tokia *energinga*, Džulijana. Dabar mes Anglijoje, čia turi likti *nepastebėta*.

- Man nerūpi, pastebės mane ar ne. Nestovėsiu ir neleisiu, kad kažkoks neišauklėtas kareivis man trukdytų!

- Aš neprieštaravau, Džulijana, - mama atsiduso.

Džulijana įpykusi susidėjo rankas ant galvos.

- Žinau, kad esu teisi, mama. Kodėl sakai, kad neprieštarauji, kai abi žinome, kad netgi labai prieštarauji?

Motina nežinojo ką atsakyti. Žvelgdama į sutrikusį jos veidą, dukra nusileido....